

A Pécsi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság
Bf.III.13/2016/4. szám

A Pécsi Ítéltábla Pécsen, a 2016. évi május hó 17. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

v é g z é s t :

A másodfokú bíróság az életveszélyt okozó testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt a **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Pécsi Törvényszék 7.B.136/2015/23. számú ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a vádlottat 6.350 (hatezer-háromszázötven) forint másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

I n d o k o l á s

A Pécsi Törvényszék a 7.B.136/2015/23. számú ítéletében a vádlott büntetőjogi felelősségét a Btk.164.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (8) bekezdés szerint minősülő testi sértés büntetében, valamint a Btk.368.§ (1) bekezdésében meghatározott önbíráskodás büntetében állapította meg. Ezért halmazati büntetésül 4 évi szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést börtön fokozatban rendelte végrehajtani, amelybe beszámította az előzetes fogvartatásban töltött időt. A feltételes szabadság legkorábbi időpontját a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napban határozta meg. Rendelkezett az ügyben lefoglalt és a Pécsi Törvényszék Gazdasági Hivatalánál tárolt bűnjelekről, valamint az eljárás során felmerült bűnügyi költségről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása végett jelentett be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség a BF.124/2015/7/III. számú átiratában, valamint a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján - az ügyészi fellebbezést fenntartva - a vádlott büntetésének súlyosítására tett indítványt.

Az elsőfokú határozattal szemben a vádlott és védője enyhítés végett jelentettek be jogorvoslatot.

A védő a nyilvános ülésen elsősorban a büntetés enyhítését, míg másodsorban az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott elsőfokú határozatot a Be.348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete túlnyomórészt megalapozott, azt a Be.352.§ (1) bekezdésének a) pontja szerint - az iratok tartalma alapján - csupán az alábbiakkal kellett kiegészíteni, illetve helyesbíteni:

- mellőzi az ítéletnek azt a megállapítását, miszerint a sértett májzúzdást is szenvedett (4. oldal 1. bekezdés);
- a sértettet ért erőbehatások legalább közepes erejűek voltak (3. oldal 5. bekezdés);
- a sértett a kórházba szállítása során desaturálódott, vérének oxigénszintje lecsökkent, amely életveszélyes állapotot okozott nála; orvosi ellátás nélkül a halála biztosan bekövetkezett volna (23. számú tárgyalási jegyzőkönyv, 2. oldal 3. bekezdés).

A tényállás fenti kiegészítése azért vált szükségessé, mert a felülbírálat során észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás kisebb részben ellentétes az iratok tartalmával. A szakértő a tárgyaláson akként nyilatkozott, hogy a sértett májzúzdásának csak a gyanúja merült fel, azt később már nem lehetett igazolni (23. számú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldal 4. bekezdés). Hiányossága volt továbbá a tényállásnak az is, hogy a sértettet ért erőbehatások nagyságát - amelyek a vád tárgyává tett sérüléseket okozták - nem tartalmazta. Erre is az igazságügyi orvosszakértő nyilatkozott a tárgyaláson.

Ki kellett egészíteni az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást azzal is, hogy a sértett vérének oxigéntelítettsége a kórházi ellátása során hirtelen lecsökkent, amely nála közvetlen életveszélyes állapotot idézett elő, és amely szakszerű orvosi beavatkozás nélkül a sértett halálához vezetett volna. Ez az állapot egyértelműen a sértett mellkasi sérüléseinek következménye volt.

A fenti kiegészítésekkel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás immár hiánytalan, mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az a bizonyítékok indokolt és okszerű mérlegelésén alapul.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a büntetőeljárási törvény rendelkezéseinek megfelelően, a tényállás megnyugtató felderítéséhez szükséges mértékben és körben folytatta le; a feltárt és mérlegelési körébe vont bizonyítékokat külön-külön és együttesen is a logika szabályainak megfelelően értékelte, határozatának indokolásában pedig meggyőző érveléssel adott számot ténymegállapításairól, köztük a vádlotti védekezés elvetésének okairól is. Összességében tehát indokolási kötelezettségének is messzemenően eleget tett.

A fentiek szerint helyesbített, és a másodfokú eljárásban senki által sem vitatott tényállás ezért az ítéltábla előtti eljárásban is irányadó volt.

E tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen vont le következtetést a vádlott büntetőjogi felelősségére.

A cselekmény minősítése is megfelel a Btk. rendelkezéseinek.

A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helyesen tárta fel és azokat súlyuknak megfelelően értékelte.

Az ítéltábla szerint nem lehetett felróható közrehatásként értékelni azt, hogy tanú 6 sértett leállt kártyázni a vádlottal; e tény nem játszhat szerepet a bűncselekmény elkövetésénél. Hangsúlyozza ugyanakkor a másodfokú bíróság, hogy a Polgári Törvénykönyv nem engedi a szerencsejátékból származó követelések bírósági úton történő érvényesítését. Erre tekintettel sem lehetett a sértett szerencsejátékban való részvételét enyhítő körülményként értékelni. A vádlott terhére kellett értékelni büntetett előéletét, ezen belül is azt, hogy visszaesőnek nem tekinthető bűnismétlő.

Ilyen bűnösségi körülmények mellett - különös tekintettel a vádlott előéletére és a cselekményének tárgyi súlyára is - az első fokon eljárt törvényszék megfelelő tartamú szabadságvesztés szabott ki, amely arányban áll az elkövetett cselekmények tárgyi súlyával és a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességgel is. Erre tekintettel a másodfokú bíróság sem a büntetés enyhítésére, sem annak súlyosítására nem látott törvényes lehetőséget. A bejelentett jogorvoslati kérelmek ezért nem voltak megalapozottak.

Figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság egyéb rendelkezései is törvényesek voltak, ezért az ítéletét a Be.371.§ (1) bekezdése alapján - lényegében helyes indokainál fogva - helybenhagyta.

Kötelezte az ítéltábla a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére a Be.381.§ (1) bekezdése alapján.

P é c s, 2016. május 17.

Dr.Tóth Sándor s.k. a tanács elnöke, Dr.Hudvágner András s.k. előadó bíró,
Dr.Bencze Beáta s.k. bíró

A Pécsi Törvényszék 7.B.136/2015/23. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Bf.III.13/2016/4. számú végzése folytán a 2016. évi május hó 17. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Dr.Tóth Sándor s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül: